

Arrest

nr. 143 011 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De bestreden beslissing werd aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2011 diende verzoeker een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 april 2012 nam het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 95 191 van 15 januari 2013 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

In 2013 reisde verzoeker volgens diens verklaringen naar Duitsland alwaar hij ook een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker zou tot 4 september 2014 in een Duits opvangcentrum verbleven zijn.

Duitsland liet na binnen de gestelde termijnen conform artikel 23 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III-verordening) een terugnameverzoek te richten aan België.

Op 4 september 2014 diende verzoeker opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het Eurodac-systeem bleek dat verzoekers vingerafdrukken reeds in Duitsland werden geregistreerd waar hij asiel had aangevraagd.

Op 28 oktober 2014 werd aan de Duitse asielinstanties een terugnameverzoek gericht.

Op 30 oktober 2014 stemden de Duitse autoriteiten in met het verzoek tot terugname voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Op 13 november 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene verklaarde over het staatsburgerschap van Irak te beschikken en geboren te zijn op 01.01.1973 te Bagdad. Op 04.09.2014 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Uit het Eurodacverslag van 04.09.2014 blijkt dat betrokkene in Duitsland asiel heeft aangevraagd en de Duitse autoriteiten hebben op 30.10.2014 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.10.2014 dat dit zijn tweede asielaanvraag in België is en dat hij eveneens in Duitsland asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.10.2014 dat hij op 09.09.2011 op legale wijze met zijn eigen paspoort naar Istanboel in Turkije reisde waar hij nog dezelfde dag zou zijn toegekomen. Daar zou hij ongeveer twee dagen bij de smokkelaar verbleven hebben alvorens rond 11.09.2014 per vrachtwagen op illegale wijze via onbekende locaties naar België te reizen waar betrokkene op 20.09.2011 zou zijn aangekomen en de volgende dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij in het opvangcentrum van “Nonceveux” verbleef tot in de zomer van 2013. Vervolgens zou betrokkene vanuit België naar Duitsland gereisd zijn waar hij in de zomer van 2013 zou zijn toegekomen en waar hij eveneens asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in Berlijn in een opvangcentrum verbleef tot 04.09.2014. Op 04.09.2014 zou betrokkene vanuit Duitsland naar België gereisd zijn waar hij op 04.09.2014 een asielaanvraag indiende bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat de uitkomst van zijn asielaanvraag in Duitsland hem onbekend is en dat hij nog in de procedure zit. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 20.09.2011 in België asiel heeft aangevraagd. De Commissaris-generaal nam inzake deze asielaanvraag op 27.04.2012 de beslissing om betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in de bij Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV). Op 15.01.2013 werd dit door betrokkene ingediende beroep bij de RVV verworpen.

Rekening houdende met de gegevens in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene na zijn asielaanvraag in België dd. 20.09.2011 die op 27.04.2012 werd afgewezen door het CGVS en waarin het bij de RVV ingestelde beroep door de RVV op 15.01.2013 werd verworpen en de resultaten uit het Eurodacverslag van 04.09.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op 27.06.2013 eveneens in Duitsland asiel heeft aangevraagd alsook de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn asielaanvraag in België in Duitsland asiel heeft aangevraagd, dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten geen terugnameverzoek van de Duitse autoriteiten ontvangen hebben binnen de termijnen bepaald in art. 23 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Ten gevolge daarvan kan Duitsland op basis van de bepalingen in art. 23§3 van de Dublin-III-Verordening beschouwd worden als de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Op basis van de bovenstaande gegevens en vaststellingen werd op 28.10.2014 dan ook een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening overgemaakt van de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben op 30.10.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Duitsland bekend is onder de gegevens van Al-Charamta Hussein, geboren op 01.01.1973 te Bagdad met het staatsburgerschap van Irak.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft

na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij hier geen bezwaren tegen heeft zolang hij erkend wordt. Met betrekking tot de opvang of behandeling in Duitsland verklaarde betrokkene dat hij hiermee geen problemen heeft gehad (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij geen bezwaren heeft tegen een overdracht naar Duitsland en dat hij geen bezwaar heeft tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door Duitsland zolang hij erkend wordt, dient te worden opgemerkt dat het zich niet verzetten tegen een behandeling van de asielaanvraag in Duitsland zolang men erkend wordt, niet als gerechtvaardigde reden beschouwd kan worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland. Het komt aan vooreerst aan de Duitse autoriteiten toe om de asielaanvraag van betrokkene te beoordelen en een definitieve beslissing te nemen op basis van de door betrokkene aangebrachte elementen en daar de tijd voor te nemen die zij daarvoor nodig achten. Het indienen van een asielverzoek impliceert bovendien niet zonder meer dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich eventueel te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of May 2014; Dominik Bender

and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014), niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.03.2014

dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.10.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat België een democratisch land is en de Irakezen erkend (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Duitsland heeft zoals hogerop reeds werd uiteengezet eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft

na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde haalde betrokkene geen problemen aan (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen elementen of gegronde redenen

aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren op te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Berlijn(4)."

Op 20 november 2014 diende verzoeker per faxpost een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij de Raad.

Bij arrest nr. 133.644 van 21 november 2014 verwierp de Raad de voormelde vordering tot schorsing.

Op 9 december 2014 werd verzoeker onder escorte gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan actueel belang bij onderhavig beroep, omdat verzoeker onder escorte werd overgedragen aan Duitsland. De raadsman van verzoeker volhardt ter zitting in zijn belang.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Duitsland dateren van na 1 januari 2014. Verweerder betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu hij zelf toepassing maakt van deze verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III-Verordening bepaalt als volgt: "*Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.*"

Artikel 30, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt dat: "*Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.*"

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) *iuncto* artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Hij wijst op de massale toestroom van asielzoekers in Duitsland via Italië en voert aan dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, de opvangcapaciteit van Duitsland daar niet op is voorzien, zodat asielzoekers op straat belanden en blootstaan aan mensonterende situaties. Hij verwijst naar een bericht van NOS op 21 maart 2014, volgens hetwelk Duitsland wereldwijd het grootste aantal asielaanvragen ontvangt en er asielzoekers in de straten bivakkeren, hij verwijst naar een artikel uit MO van 16 november 2014 waarin wordt gesteld dat Duitsland in het eerste kwartaal van 2014 77.000 asielaanvragen behandelde, vs. 17.000 in Italië. Verder verwijst hij nog naar de resolutie van de Raad van Europa van 24 juni 2014 en stelt dat, gelet op deze cijfers, de asielopvang in Duitsland onder zeer zware druk komt te staan. Hij verwijst verder naar systeemfouten in de Duitse opvang en verwijst naar een artikel uit DeWereldMorgen van 9 oktober 2014 waaruit het gebrek aan bindende standaarden voor opvang in Duitsland blijkt. Hij onderbouwt dit verder met een artikel uit Der Spiegel van 6 oktober 2014. Verder verwijst verzoeker naar problemen met bewakers die vluchtelingen zouden mishandeld hebben (artikel NOS van 28 september 2014 en NU van 29 september 2014). Dit risico op mensenwaardige behandeling zou door verweerder niet onderzocht zijn en de gemachtigde zou geen zekerheid kunnen bieden voor een menswaardige opvang.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 249.)

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of de gemachtigde heeft onderzocht of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, werd de opvangsituatie in Duitsland wel degelijk onderzocht op grond van verschillende rapporten. Vooreerst werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat

verzoeker, die in Duitsland asiel aanvraag op 26 juni 2013, in Berlijn in een opvangcentrum verbleef tot 4 september 2014. Verzoeker maakte geen gewag van niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten en bracht geen gegevens aan die bij een overdracht aan Duitsland zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Ook op de vraag of er redenen waren die een overname door Duitsland zouden verhinderen, verklaarde verzoeker enkel dat hij geen bezwaren had, mits hij erkend zou worden.

Verder motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot de opvangmogelijkheden:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Duitsland (Michael Kalkmann, “National Country Report Germany”, AIDA – Asylum Information Database, up to date as of May 2014; Dominik Bender and Maria Bethke, “Dublin II Regulation National Report – Germany”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, “Amnesty International Report 2012: The State of the World’s Human Rights: Germany”, publicatie 2013; Amnesty International, “Amnesty International Report 2013: The State of the World’s Human Rights: Germany”, publicatie 2014, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2012”, US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2013”, US Department of State, publicatie 2014), niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke

inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld."

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert werd wel degelijk aan de hand van objectieve rapporten, vernoemd in de bestreden beslissing, nagegaan of er tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland bestaan, die een overdracht zouden verhinderen in het licht van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een algemene verwijzing naar het lidmaatschap van Duitsland van de EU en de internationale verdragen en stipt terecht aan dat het UNHCR als gezaghebbende organisatie geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het zou stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland structurele tekortkomingen vertoont.

De overige zeer ruime en algemene rapporten en persartikelen waarnaar verzoeker verwijst, zijn niet van aard aan te tonen dat deze beoordeling onjuist of onredelijk zou zijn. Het artikel in NOS bij het verzoekschrift dat Duitsland wereldwijd de meeste asielzoekers heeft en dat er uitgeprocedeerden op straat bivakkeren, toont niet aan dat er op onjuiste wijze werd geoordeeld dat er geen structurele tekortkomingen zijn in het opvangbeleid. Het artikel uit MO (stuk 5) en het artikel van UNHCR (stuk 6) wijzen op de massale toestroom in Italië, maar wijzen niet op de door verzoeker beweerde structurele tekortkomingen in Duitsland. De artikelen over de mishandeling van een asielzoeker in Burbach (stukken 7, 8, 9 en 10) maken weliswaar gewag van een ernstig feit van mishandeling van een asielzoeker, doch uit de gevoegde artikelen blijkt dat de daders werden ontslagen als wachters in het opvangcentrum en het lijkt eveneens om een geïsoleerd geval te gaan. Deze artikelen tonen evenmin aan dat er zwaarwegende gronden zijn om het bestaan van een systematische praktijk van tekortkomingen in de Duitse opvangvoorzieningen aan te nemen en om aan te nemen dat hij als Dublin-terugkeerder tot een groep behoort die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker maakt aldus, wat hem betreft, een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Met betrekking tot deze bepaling, kan de Raad stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen. (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 17 en 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening.

Zoals *supra* reeds gesteld kan verzoeker niet aannemelijk maken dat de situatie in Duitsland systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten vertoont, die een dermate niveau bereiken dat niet kan ontkend worden dat hij een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ter zitting werd de raadsman gevraagd naar de actuele situatie in Duitsland van verzoeker en of er sprake is van enige problematische situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM. De raadsman moest het antwoord schuldig blijven. Bijgevolg kan des te meer niet aangenomen worden dat de soevereiniteitsclausule, zoals opgenomen in het eerste lid van artikel 17 van de Dublin III Verordening *in casu* verplichtend moet worden geïnterpreteerd in hoofde van de gemachtigde.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES